MEMÒRIA 2003

SUMARI

Primera part

Pàg.

Consideracions generals

Introducció 7
1.- La conflictivitat 7
2.- Canvis interns 7
3.- Aspectes més descatables 8

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1 11
Impost sobre béns immobles
1.- Subjecte passiu i fet imposable 11
1.1.- Data dels documents privats de transmissió de finques i subjecte passiu. L'art. 1227 del Codi Civil 11
1.2.- Dualitat de naturalesa i efectes de l'edicte d'exposició al públic del padró de l'impost 11
1.3.- Moment de la transferència d'habitatges en règim d'accés diferit a la propietat 12
1.4.- Concessionari en zona marítima terrestre 12
2.- Exempcions 13
2.1.- Caràcter reglat de l'atorgament d'exempcions. Possibilitat de fer compatibles dues exempcions sobre la base de diversos títols jurídics 13
2.2.- Els béns de les universitats, en el marc de la Llei orgànica 11/1983, no estan exempts 13
2.3.- Dret a exempció de l'Església Evangèlica 13
2.4.- Dret a exempció dels béns culturals d'interès nacional des de la iniciació de l'expedient per efectuar la declaració. Les conseqüències físiques i jurídiques de l'incendi del Gran Teatre del Liceu 14

3.- Bonificacions 15
4.- Valors cadastrals 15
4.1.- Alteració de valors i devolució d'ingressos indeguts 15
4.2.- Recurs contra els valors i execució de la liquidació 15
5.- Prescripció i absència de notificacions 16
5.1.- Notificació col·lectiva 16
5.2.- Notificació rebutjada 16
5.3.- Notificació incorrecta 16
5.4.- Interrupció de la prescripció per publicació de la providència d'embargament 16
5.5.- Notificació mitjançant publicació sense esgotar-se les possibilitats de notificació individual 17
5.6.- Validesa de notificació de liquidació girada a persona morta, signada per l'hereva 17
6.- Miscel·lània 17
6.1.- Pagament mitjançant targeta VISA amb indicació de DNI erroni 17
6.2.- Increment de valoració cadastral i increment de la quota superior en un 3% 18

Ordenança fiscal núm. 1.2 19
Impost sobre vehicles de tracció mecànica
1.- Subjectes passius i fet imposable. Alta, transmissió i baixa dels vehicles 19
2.- Exempcions 20
3.- Notificacions i prescripcions 21
4.- Altres qüestions 22

Ordenança fiscal núm. 1.3 23
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana
1.- Supòsits de no subjecció 23
1.1.- Supòsits contemplats en el capítol VIII del títol VIII de la Llei de l'impost sobre societats 23
1.2.- Adjudicacions efectuades en favor dels socis d'una cooperativa 24
1.3.- La divisió de cosa comuna i els possibles excessos d'adjudicació 24
1.4.- Redempció d'un dret de cens 25
1.5.- Dret de transmissió hereditària 25
2.- Exempcions 25
2.1.- Dissolució del matrimoni per divorci declarat per sentència judicial 25
2.2.- Immoble inclòs en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic Històric Artístic de la Ciutat 26
2.3.- Institut per a l'Habitatge de les Forces Armades 27
2.4.- Consorci de la Zona Franca de Barcelona 27

2.5.- Entitats classificades com a benèfiques docents i entitats compreses en l'Acord amb la Santa Seu 27
2.6.- Mútua d'accidents de treball i malalties professionals 28
3.- Bonificacions 28
4.- Subjecte passiu 28
5.- Base imposable 29
5.1.- Transmissió en document privat 29
5.2.- Transmissió de finques procedents de l'absorció 30
5.3.- Adquisició separada de nua propietat i usdefruit 30
5.4.- Transmissió de finques procedents de dissolució de comunitat 30
6.- Sancions 30
7.- Taxa d'equivalència 32

Ordenança fiscal núm. 1.4 34
Tributs sobre activitats econòmiques
I.- Impost sobre activitats econòmiques 34
1.- Introducció 34
2.- Beneficis fiscals 35
2.1.- Aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a fundacions i associacions d'utilitat pública 35
2.2.- Les exempcions de l'art. 83 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals 35
2.3.- Bonificacions de la quota per inici d'activitat 36
3.- Fixació de la quota 36
4.- Cessament d'activitat 36
5.- Oposició a la via de constrenyiment 37
6.- Actuacions de la inspecció 37
6.1.- Liquidacions de la inspecció 37
6.2.- Sancions 38
II.- Llicència fiscal 39
III.- Arbitri sobre la radicació 39

Ordenança fiscal núm. 2.1 40
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres

Ordenança fiscal núm. 3.2 41
Taxa pel servei de prevenció, extinció d'incendis i salvament

Ordenança fiscal núm. 3.4 42
Taxa de recollida d'escombraries i serveis especials de neteja

Ordenança fiscal núm. 3.5 44
Taxa de clavegueram

Ordenança fiscal núm. 3.11 45
Taxa por la utilització privativa del domini públic municipal

Altres qüestions 46

Annex I
Expedients tramitats 47

Annex II
Classificació per conceptes 49

Primera part

Consideracions generals

Introducció.

1.- La conflictivitat.

Un any més, el volum global d'assumptes informats pel Consell es situa en les xifres habituals (935 expedients), així com el volum relatiu als diferents conceptes tributaris. Tampoc presenta variacions importants la proporció entre assumptes desestimats (474) i estimats total (134) o parcialment (304). Tot i que s'ha de destacar la millora en la coordinació amb l'Institut Municipal d'Hisenda en relació a la implantació de criteris per a l'aplicació de les normes, de la que aquest Consell n'ha tingut especial cura, i que es reflecteix en el nombre important d'informes en els que s'ha manifestat la conformitat amb la proposta de l'Institut (464 sobre 474 a les propostes de desestimació, i 224 sobre 304 a les propostes d'estimació parcial).

La millora en la coordinació també es posa de relleu en la formació dels expedients, que cada vegada més inclouen tota la documentació necessària per elaborar la proposta de resolució, evitant així dilacions innecessàries quan no resolucions errònies, que amb tota seguretat serien objecte de correcció pels tribunals de justícia si fossin impugnades.

2.- Canvis interns.

Durant l'any 2003 l'única variació en la composició del Consell s'ha degut a la dimissió com a vocal del senyor Valentí Pich i Rosell, després de dos anys de dedicació al càrrec, motivat per la major dedicació que li exigia la seva labor professional i, concretament, la seva reelecció com a president del Registre de Economistes Assessors Fiscals. El Consell vol deixar constància en la memòria d'aquest any de l'excel·lent labor realitzada pel senyor Valentí Pich dins d'aquest òrgan, tant en les seves aportacions tècniques com per el seu sentit de l'equitat i la seva disponibilitat per a la col·laboració i el diàleg, que són el pressupòsit indispensable per al bon funcionament d'un òrgan col·lectiu d'aquest tipus.

Així mateix, s'ha de deixar constància de l'esforç realitzat per l'oficina tècnica de la Secretaria del Consell després de les baixes sofertes en dos llocs de treball (un lletrat i un administratiu). L'oficina tècnica de Secretaria, i especialment el secretari lletrat del Consell, han col·laborat estretament amb els vocals en l'establiment dels criteris que han permès la millor coordinació amb els serveis de l'Institut Municipal d'Hisenda, al temps que han vetllat estrictament per al seu compliment, proposant les mesures necessàries per a la seva adaptació a les circumstàncies de tota mena que afecten el funcionament dels respectius serveis, mantenint una fluida comunicació amb l'Institut.

L'esmentada tasca es podrà sens dubte millorar amb el reforç de l'oficina tècnica de Secretaria que suposarà la incorporació de nous lletrats i que en aquest moment s'està tramitant, la qual cosa permetrà una remodelació del funcionament del Consell per tal de fer la seva labor més eficient, optimizant els recursos existents.

Així, tant la millora del funcionament del Consell pel que fa a l'informe dels assumptes relatius a qüestions de prescripció i defectes de notificació, com l'assessorament als vocals mitjançant la recopilació i informe de la documentació necessària, i fins i tot la incorporació a la web de l'Ajuntament dels dictàmens del Consell que presentin més interès, així com l'elaboració d'informes que facilitin l'exercici de la funció consultiva, són tasques pendents que tant sols el reforçament de l'oficina tècnica de Secretaria permetrà assumir, i que no poden admetre més dilació tant per agilitar els procediments, la duració dels quals resulta excessiva, com per facilitar les relacions amb els contribuents i la garantia dels seus drets, i també per desenvolupar la funció consultiva del Consell que la nova Ordenança fiscal general incrementa notablement, formalitzant en part al que fins ara es venia realitzant mitjançant sessions informatives, al atribuir-li les propostes de contestació a les consultes que formulin els contribuents a l'empara de la nova regulació que estableix la recent Llei General Tributària (Llei 58/2003, de 17 desembre).

3.- Aspectes més destacables.

L'any 2003 s'ha caracteritzat per una espectacular producció normativa que ha incidit especialment en l'àmbit tributari local.

Així, a la nova Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives, que ha vingut a modificar radicalment l'abats de les exempcions dels tributs locals de què gaudeixen aquestes entitats, ampliant tant el seu objecte com el seu àmbit subjectiu d'aplicació i disminuint les competències dels Ajuntaments en ordre a la concessió d'aquests beneficis fiscals, s'hi va unir la Llei 51/2002, de 27 de desembre, de reforma de la Llei reguladora de les hisendes locals, la Llei 48/2002, de 23 de desembre, del cadastre immobiliari, la Llei 57/2003, de 16 de desembre, de mesures per a la modernització del govern local, la incidència de la qual ha sigut minimitzada a Barcelona en virtut de la disposició transitòria quarta, que protegeix el seu règim especial, incorporada en tràmit parlamentari, i la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.

La importància d'aquestes lleis, a les que se sumen altres disposicions reglamentàries, com les relatives a la formació de censos, padrons, registres i matrícules, ha obligat a l'Ajuntament a una intensa labor d'adaptació de la seva normativa, que es reflecteix en els diversos informes elaborats per aquest Consell sobre la modificació de les Ordenances fiscals.

Especialment destacable ha sigut la nova regulació de l'impost sobre activitats econòmiques, la complexitat tècnica del qual sembla desproporcionada o no ajustada a les possibilitats tècniques de gestió dels Ajuntaments, provocant el trasllat d'aquesta gestió a l'Administració de l'Estat, al marge de la important disminució d'ingressos que ha generat.

També mereix especial atenció la Llei de mesures per a la modernització del govern local, antic projecte de llei de grans ciutats, encara que no sigui aplicable al municipi de Barcelona, per l'establiment obligatori que realitza en totes les ciutats on la Llei resulta aplicable, d'un òrgan econòmico-administratiu municipal amb funcions mixtes, consultives i de resolució de recursos, semblant a aquest Consell Tributari, el qual ja compta amb setze anys d'història.

No obstant, cal indicar que, tot i que la inspiració per a la creació d'aquest nou òrgan en el model del Consell Tributari de Barcelona és clara, subsisteixen diferències amb aquest últim que possibilitaran el fet que l'esmentat òrgan econòmico-administratiu municipal acabi responen finalment a un model completament diferent, molt més proper als tradicionals tribunals econòmico-administratius de l'Estat que al model del Consell Tributari, al que formalment s'adapta la seva regulació. La clau que permet aquesta possibilitat es la menor independència objectiva que es deriva tant del possible cessament dels membres dels òrgans econòmico-administratius, al mandat dels quals és indefinit (davant la inamobilitat dels vocals del Consell, el mandat dels quals és limitat), com de la possible incorporació als esmentats òrgans de funcionaris municipals en serveis especials, possibilitat que el reglament del Consell nega de forma implícita. Això al marge de l'opinió que es tingui sobre la major o menor garantia d'independència i rigor que suposa el caràcter resolutori o de simple proposta de resolució dels recursos que tenen, respectivament, les decisions dels òrgans econòmico-administratius municipals i del Consell Tributari de Barcelona, fonamentalment pel diferent pes que pot adquirir la selecció dels vocals en un o altre sistema, i pel diferent valor dels acords en un o altre cas: Valor decisori en el cas dels òrgans econòmico-administratius municipals, i valor de simple proposta de resolució, proporcional per tant al prestigi i la competència tècnica de l'òrgan, en el cas del Consell Tributari de Barcelona.

Segona part

Les Ordenances fiscals vistes a través de la impugnació de les seves aplicacions

Ordenança fiscal núm. 1.1.
Impost sobre béns immobles.

1.- Subjecte passiu i fet imposable.

1.1.- Data dels documents privats de transmissió de finques i subjecte passiu. L'art. 1227 del Codi Civil.

A l'efecte de la determinació del subjecte passiu de l'impost, el Consell s'ha plantejat en diverses ocasions la possibilitat de regir-se per la data de transmissió de les finques que consta en el document privat aportat pel recurrent, en lloc de la que figura en l'escriptura pública corresponent. La postura ha estat, en termes generals, favorable a aquesta última, com a conseqüència d'una interpretació rigorosa de l'art. 1227 del Codi Civil, en virtut del qual, "la data d'un document privat no es comptarà respecte de tercers, sinó des del dia en què hagi estat incorporat o inscrit en un registre públic, des de la mort de qualsevol d'aquells que el van signar, o des del dia en què fou lliurat a un funcionari públic per raó del seu ofici". Així, en un informe (exp. 483/1) es diu que "en els contractes privats aportats no es donen les circumstàncies previstes en l'art. 1227 del Codi Civil amb anterioritat a la meritació, per la qual cosa cal regir-se per la data de la transmissió mitjançant escriptura pública". La mateixa línia se segueix en l'informe de l'expedient 249/2, on s'indica que "en aquest cas, l'Ajuntament s'ha limitat a liquidar en l'exercici 2001 l'IBI a nom dels recurrents, tal com féu els anys anteriors, en funció de les dades que li són facilitades pel Centre de Gestió Cadastral, atès que aquells no comunicaren a l'esmentat Centre cap variació de la titularitat de l'immoble dins del termini dels dos mesos següents d'haver-se produït, i que la data del contracte privat de compravenda no pot tenir efectes vers tercers, si no és que hi concorren algun dels supòsits previstos en l'art. 1227 del Codi Civil, que els interessats no han acreditat". Igual postura se sosté en l'informe de l'expedient 614/2.

1.2.- Dualitat de naturalesa i efectes de l'edicte d'exposició al públic del padró de l'impost.

Tot seguint la tesi mantinguda en anteriors ocasions, el Consell s'ha ocupat en diversos informes (exp. 937/2, 944/2 i 950/2) de la naturalesa atribuïble a l'edicte d'exposició al públic del padró de l'impost, a efectes de determinar la competència per resoldre els recursos que sobre aquesta qüestió s'interposin, pronunciant-se en el sentit que "l'edicte d'exposició al públic del padró comporta una duplicitat d'efectes. D'una banda, constitueix la publicació del padró de l'impost aprovat pel gerent territorial del cadastre, i d'altra banda, en el mateix edicte i constituint un sol document es publica el padró de contribuents aprovat per l'Alcaldia, que conté les liquidacions amb les bonificacions i exempcions concedides, actes que són de competència municipal, de manera que la publicació d'aquest padró constitueix la notificació col·lectiva de les liquidacions prevista en els arts. 124.3 LGT, i 75 i següents de l'Ordenança fiscal general. Per

tant, es poden recórrer les dades contingudes en el padró, pel que fa a actes de competència municipal, en reposició davant l'Ajuntament, com indica l'art. 77 de l'Ordenança fiscal general, que en el seu apartat 2 estableix que l'exposició al públic produeix els efectes de notificació de les liquidacions, obrint en conseqüència el termini per a la impugnació". Per contra, en la mesura que la formació del padró de l'impost segueix sent de competència estatal, la impugnació de la inclusió d'un contribuent en aquest padró no podrà plantejar-se davant l'Ajuntament, que es troba vinculat, a efectes de determinació del subjecte passiu, a les dades que consten en el padró.

1.3.- Moment de la transferència d'habitatges en règim d'accés diferit a la propietat.

En un informe (exp. 115/3) afrontà el Consell el problema del moment de la transferència d'habitatges de protecció oficial en règim d'accés diferit a la propietat, tenint en compte el contingut dels arts. 132 i 135 del Decret 2114/1968, de 24 de juliol, que aprova el Reglament d'habitatges de protecció oficial. La qüestió se centrava en determinar si, en aplicació del primer dels preceptes esmentats, la transferència es produeix quan el cessionari hagi satisfet la totalitat de les quantitats a què estigui obligat, o per contra, havent procedit a l'atorgament de l'escriptura pública de compravenda, com sembla desprendre's de l'art. 135, el Consell atribueix prioritat a aquesta segona data, "en conseqüència, atès que l'1 de gener de 1999 no s'havia produït l'atorgament de l'escriptura de compravenda tot i que el pagament fou amortitzat el 3 de març de 1998, la transferència als efectes que aquí importen no s'havia consumat, raó per la qual, conformement als arts. 65.1.a) i 75.1 i 2 LHL, és l'Institut Català del Sòl el subjecte obligat al pagament de l'impost sobre béns immobles corresponent a l'exercici esmentat. Sense perjudici del dret que l'assisteix en aplicació de l'art. 132 del Reglament per exigir al recurrent el reembossament de les quantitats per ell abonades".

1.4.- Concessionari en zona marítima terrestre.

Finalment, cal ressaltar l'informe (exp. 635/3) en què es proposà la desestimació d'un recurs plantejat per una concessionària ocupant d'una parcel·la de domini públic al port, i per tant en zona marítima terrestre, en què s'invocava la no subjecció a l'impost, basant-se en que els béns de domini públic marítimo-terrestre tenen condicionada la possible no subjecció al fet que el seu aprofitament sigui públic i gratuït, segons ha quedat clarament establert en la redacció de l'art. 62.5.a) de la Llei 39/1988, establerta per la Llei 51/2002, de 27 de desembre.

2.- Exempcions.

2.1.- Caràcter reglat de l'atorgament d'exempcions. Possibilitat de fer compatibles dues exempcions sobre la base de diversos títols jurídics.

En dos informes (exp. 971/2 i 973/2) es va abordar el problema de la possibilitat de sol·licitar l'exempció de l'impost conforme a una determinada normativa, quan l'exempció hagi estat prèviament reconeguda en aplicació d'una altra de diferent. El Consell va considerar que aquesta circumstància no és un obstacle per a un nou reconeixement de l'exempció, que ja havia estat concedida sobre la base de l'art. 64.1 LHL, en aplicació de l'art. 58.1 de la Llei 30/1994, de 24 de novembre, ja que, segons va indicar en el seu informe 92/1, "el reconeixement d'una exempció no és fruit de l'exercici d'una potestat discrecional de l'Administració, sinó que sorgeix directament de la Llei, raó per la qual l'Administració té l'obligació d'aquest reconeixement si, com s'escau en aquest cas, es compleixen tots els requisits legalment exigibles i en la mesura que aquests es mantinguin; i en segon lloc, perquè no es pot al·legar davant el que ha estat exposat l'absència d'objecte de la sol·licitud de què es tracta, donat que la diversitat de condicions exigibles per gaudir de l'exempció en un impost, segons se sol·liciti a l'empara d'una norma o d'una altra, duu al reconeixement per al sol·licitant de situacions jurídiques ben diferents, no obstant l'efecte comú d'exempció del tribut". Dualitat de situacions que "evidentment reforça la posició de la interessada"

2.2.- Els béns de les universitats, en el marc de la Llei orgànica 11/1983, no estan exempts.

A través de diversos informes (exp. 963/2, 964/2, 1074/2 i 1058/2), emesos en base a la Llei 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària, el Consell es ratifica en el seu criteri, recolzant-se en nombroses ocasions, en el sentit que els immobles pertanyents a les universitats no estan exempts de l'impost, en primer lloc, perquè les exempcions reconegudes en l'art. 53 d'aquesta Llei foren derogades per la disposició addicional novena de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, i en segon lloc, perquè la disposició addicional cinquena de la Llei 30/1994, de 24 de desembre, es refereix, tant en l'apartat 1 com en el 2, únicament i exclusiva a l'Església Catòlica i a les altres esglésies, confessions i comunitats religioses, pel que es desprèn del títol mateix d'aquesta disposició, sense que, per tant, puguin emparar-s'hi les universitats recurrents.

2.3.- Dret a exempció de l'Església Evangèlica.

En l'expedient 979/2 es proposà l'estimació del recurs interposat per l'Església Evangèlica Menonita contra resolució denegatòria de l'exempció, en aplicació de l'art. 11.3 de la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova

l'Acord de Cooperació de l'Estat Espanyol amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya, en relació amb l'art. 64.e) LHL.

2.4.- Dret a exempció dels béns culturals d'interès nacional des de la iniciació de l'expedient per efectuar la declaració. Les conseqüències físiques i jurídiques de l'incendi del Gran Teatre del Liceu.

El Consell abordà un cas singular en l'informe (exp. 634/3) sobre el recurs interposat pel Consorci del Gran Teatre del Liceu contra diverses liquidacions relatives a immobles de la seva propietat, en què s'al·legava que el Gran Teatre del Liceu era un monument declarat bé cultural d'interès nacional. Com a punt de partida, i després d'indicar que en realitat no s'havia escaigut tal declaració, sinó que per la resolució al·legada s'acordà la incoació de l'expedient per procedir a efectuar-la, es sostingué, atès l'art. 11.3 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, que la incoació de l'expedient per a la declaració determina en relació al bé afectat l'aplicació provisional del mateix règim de protecció previst per als béns culturals declarats d'interès nacional, entre els efectes del qual es troba gaudir de l'exempció de l'IBI (art. 64.j) Llei 39/1988), tal identificació de règim jurídic no hauria de constrenyir-se exclusivament a les limitacions urbanístiques que afectaven el bé, sinó a tots els aspectes d'aquell, ja que seria contrari a la justícia i a l'equitat, que han d'estar presents en tota tasca hermenèutica, que es pretengués aplicar al titular del bé en qüestió exclusivament el sector de l'ordenament jurídic que el perjudica, i en canvi li fos negat el dret als beneficis establerts en compensació a les limitacions esmentades. Un cop establert això, s'advertí que en el bé concret de què es tracta s'havien produït alteracions físiques i jurídiques que havien de comportar la desestimació del recurs. Pel que fa a les primeres, es recordà que l'incendi produït el 31 de gener de 1994 ocasionà diverses alteracions físiques en el teatre, una part del qual quedà totalment destruïda, raó per la qual el benefici fiscal sobre el que es debatia no podia estendre's a aquella part del teatre que desaparegué com a conseqüència de l'incendi. I des del punt de vista jurídic, el fet físic esmentat havia comportat unes alteracions que s'haurien de tenir en compte a l'hora de resoldre, ja que constava en l'expedient que l'11 de febrer de 1999 s'atorgà escriptura de segregació i divisió de finques en règim de propietat horitzontal, referent a finques no afectades per l'incendi; que el 29 de gener de 2001 el Consorci del Gran Teatre del Liceu procedí a una agrupació de finques, integrant en un nou solar cadastral, que corresponia a Rambles, 51 a 59, allò que abans constituïen onze solars cadastrals independents (entre els quals figuraven l'immoble que s'incendià i les finques objecte d'expropiació), i que en l'esmentat solar es construí el nou Teatre, les obres del qual finalitzaren el 20 de juny de 2001. La conseqüència de tot això fou que no es podia pretendre l'exempció de l'IBI pel nou solar resultant de la incorporació de noves finques, ni en relació a un nou edifici construït amb posterioritat a la iniciació a l'expedient de declaració de bé cultural d'interès nacional. Tot plegat sense perjudici que en el futur es pugui iniciar un expedient per a la nova edificació en conjunt.

3.- Bonificacions.

En matèria de bonificacions cal destacar l'informe emès en l'expedient 656/2, ja que suposa un canvi en el criteri fins ara mantingut pel Consell. Fins ara s'entenia, en efecte, que pel que fa a la bonificació que estableix l'art. 74 LHL, procedia el reconeixement sempre que se sol·licités dins del termini establert en la Llei per declarar les alteracions d'ordre físic, jurídic o econòmic en els immobles, atribuint a la sol·licitud, fins i tot, caràcter retroactiu. Ara, tanmateix, a la vista de la sentència 746/96 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Secció Tercera), se sosté que la sol·licitud de bonificació pot instar-se, a través de procediment independent, abans que es produeixi la meritació de l'impost o es giri la corresponent liquidació, o bé, girada aquesta, dins del termini concedit per a recórrer-la, ja que transcorregut aquest període cal entendre consentida la no bonificació per a l'exercici de què es tracti. I congruentment, en el supòsit concret analitzat, en què la sol·licitud de bonificació es formulà el 15 de maig de 2001, quan les obres s'iniciaren el 4 de gener de 1999 i acabaren el 30 de maig de 2000, abans que fossin notificades les liquidacions de l'impost corresponents a 2001, s'entén que procedeix denegar-la per als exercicis anteriors (1999 i 2000) ja que no es presentà la sol·licitud en el termini indicat ni es deduí recurs contra les liquidacions d'aquests anys, i reconèixer, en canvi, el dret a la bonificació per a l'exercici 2001, en què es produí la impugnació de la liquidació.

4.- Valors cadastrals.

4.1.- Alteració de valors i devolució d'ingressos indeguts.

En haver-se sol·licitat en 2 de maig de 1990 el canvi de categoria d'una finca, el valor cadastral de la qual s'alterà en virtut d'aquesta sol·licitud per acord de la Gerència Territorial del Cadastre de 3 de maig de 1993, el Consell en el seu informe (exp. 834/1) considerà procedent la devolució d'ingressos indeguts sol·licitada el 15 d'octubre de 1996 pel que fa a les liquidacions practicades conforme al valor cadastral erroni des de l'any 1991, següent a aquell en què se sol·licità l'alteració de categoria de la finca i consegüent disminució del valor, manifestant-se, en canvi, en contra de la devolució pel que fa a la liquidació corresponent a l'exercici 1990, any en què es formulà la sol·licitud de rectificació.

4.2.- Recurs contra els valors i execució de la liquidació.

Segons es desprèn de l'art. 70.4 LHL, i pronunciant-se en el mateix sentit seguit en anteriors informes, el Consell entén de forma reiterada, en informes emesos en els expedients 69/3, 75/3, 80/3, 82/3, 83/3, 88/3 i 91/3, que la interposició de reclamació contra els valors cadastrals no suspèn l'executorietat dels actes impugnats, raó per la qual els esmentats valors tenen plena eficàcia als efectes de les liquidacions que hagin d'efectuar-se, l'executorietat de les quals només serà suspesa en els casos i amb les condicions que estableix l'art. 101 RGR. Tot plegat sense perjudici de les rectificacions que siguin procedents com a

conseqüència de la resolució que es dicti en la reclamació plantejada contra els valores aplicats, i de la possibilitat de sol·licitar la devolució d'ingressos indeguts si aquesta resolució fos favorable als interessos del recurrent.

5.- Prescripció i absència de notificacions.

5.1.- Notificació col·lectiva.

Com en anys anteriors, són freqüents els casos en què s'impugna una providència de constrenyiment o una diligència d'embargament invocant la falta de notificació de la liquidació o liquidacions a què es refereix. Això ha fet que el Consell recordi de forma reiterada, entre d'altres en informes emesos en els expedients 453/2, 500/2, 648/2, 657/2 i 754/2, la validesa de la notificació col·lectiva de les liquidacions en els termes de l'art. 124.3 LGT, en tractar-se d'un impost de cobrament periòdic per rebut, sempre que hagi estat notificada la liquidació corresponent a l'alta en el padró o s'hagi abonat amb anterioritat una liquidació pel mateix concepte en període voluntari. Raó per la qual, inversament, en altres informes (exp. 515/2 i 1093/2) considerà invàlida aquesta notificació col·lectiva en no haver-se practicat de forma no conforme a dret les liquidacions corresponents a l'alta en el padró.

5.2.- Notificació rebutjada.

En la línia habitual d'exigir el màxim rigor en les notificacions, l'informe de l'expedient 942/2 va considerar que el rebuig no es va acreditar amb una notificació per l'absència d'identificació de la persona que es diu que va efectuar el dit rebuig, en figurar el seu nom però no el seu DNI, i igualment l'absència de la signatura de l'agent notificador que acredités la diligència referent a les "circumstàncies de l'intent de notificació" com exigeixen els arts. de la Llei 30/1992 i 155.5 LGT.

5.3.- Notificació incorrecta.

En l'expedient 301/3 es va considerar incorrecta i, per tant, no susceptible d'interrompre la prescripció, la notificació de la providència de constrenyiment intentada en dues hores diferents del mateix dia, el que va conduir a considerar il·legal la posterior publicació en el BOP en no ajustar-se aquesta forma de conducta al disposat en l'apartat 2 de l'art. 59 de la Llei 30/1992.

5.4.- Interrupció de la prescripció per publicació de la providència d'embargament.

En canvi, en un altre cas (exp. 20/03) es va considerar conforme a dret la notificació de la providència d'embargament efectuada mitjançant l'anunci publicat en el BOP després de diversos intents fallits de notificació personal segons els arts. 105.6 LGT i 59.4 de la Llei 30/1992.

5.5.- Notificació mitjançant publicació sense esgotar-se les possibilitats de notificació individual.

En el sentit de l'exigència esmentada anteriorment, l'informe de l'expedient 274/2 va assenyalar que, tot i que es va publicar en el BOP l'acord que comprenia les liquidacions de l'impost, la dita publicació resultava improcedent donat que, tot i que es va intentar la notificació individualitzada però no es va poder practicar, no derivava de l'expedient el fet que s'esgotessin totes les possibilitats de dur a terme aquesta notificació en la forma legal establerta, especialment si amb posterioritat s'havia esbrinat l'existència de tres direccions del subjecte passiu dins del terme municipal, raó per la qual la publicació en el diari oficial es va efectuar sense aplicar la diligència deguda per procedir a la notificació individualitzada.

5.6.- Validesa de notificació de liquidació girada a persona morta, signada per l'hereva.

És interessant destacar un informe (exp. 295/2) en què el Consell va considerar vàlida la notificació d'una liquidació girada a nom d'una persona morta, rebuda per l'hereva del bé immoble gravat, la qual havia omès l'obligació de declarar l'alteració jurídica produïda, en contra del que exigeix l'art. 77.2 LHL. Es va entendre, a l'efecte, que les notificacions, tot i que duien com a destinatari algú que havia mort amb anterioritat, no van deixar de practicar-se ni d'entendre's amb qui, segons la seva consideració de subjecte passiu, era realment l'interessat, que és, en definitiva, el que persegueixen els arts. 59 de la Llei 30/1992 i 105.3 LGT. A l'efecte s'advertia que resultaria paradoxal negar cap virtualitat a un conjunt de notificacions que havien assolit de dret i sense excepció a la interessada, pel fet que aquestes pateixin un defecte que la pròpia interessada s'havia ocupat sistemàticament de preservar. Advertint que en aquest punt havia de recordar-se que "és un principi del nostre ordenament, sancionat en l'art. 7 del Cc, que la Llei no empara l'abús de dret o el seu exercici antisocial. La conducta de la recurrent encaixa amb el que reprova aquest article, especialment quan l'abús s'hagi desenvolupat ... sobre la situació derivada de l'incompliment d'una norma imperativa".

6.- Miscel·lània.

6.1.- Pagament mitjançant targeta VISA amb indicació de DNI erroni.

Davant de l'al·legació del recurrent contra la providència de constrenyiment pel no pagament d'una liquidació de l'impost, en el sentit que la persona que va realitzar en el seu nom la gestió per al pagament de la quota mitjançant targeta VISA, trucant al telèfon 010, va facilitar el DNI personal propi en lloc del DNI del contribuent per haver-li indicat així el funcionari que el va atendre, cosa que va provocar el no pagament del tribut , el Consell entén (exp. 522/2)

que, tot i que consta en l'expedient acreditat que el recurrent va intentar fer el pagament mitjançant una targeta VISA i que el dit càrrec no va ser autoritzat per VISA España, el cert és que el fet d'un possible error en el DNI facilitat durant la trucada al 010 no exclou les conseqüències del no pagament del tribut dins del període voluntari, tret que el dit error no fos imputable al recurrent, sinó a l'Administració municipal, cosa que no s'havia pogut determinar amb les investigacions efectuades pels serveis municipals en ordre a la comprovació, a partir de les dades aportades pel recurrent, de l'existència i circumstàncies de la gestió telefònica al·legada. Per consegüent, en virtut de l'art. 114 LGT, segons el qual qui faci valer el seu dret haurà de provar els fets normalment constitutius d'aquest dret, cosa que no podia considerar-se efectuada pel recurrent, s'entengué que procedia desestimar les al·legacions formulades

6.2.- Increment de valoració cadastral i increment de la quota superior en un 3% .

Atès que un contribuent dirigí escrit al Consell en què acreditava que el valor assignat pel Centre de Gestió Cadastral superava en més d'un 3% el que anteriorment s'atribuïa a la finca de la seva propietat, cosa que considerava contrària al Dret aplicable, s'interpretà que no es tractava d'una reclamació en queixa, en sentit estricte, ja que l'increment de valor no fou acordat per un òrgan municipal, i que tampoc es tractava d'un escrit de recurs, raó per la qual el Consell mancava de competència per informar sobre la qüestió plantejada. No obstant, s'entengué que, formant part de l'esperit amb què fou creat el Consell informar els contribuents sobre els seus drets, tot i que no sigui aquesta la seva finalitat estricta, i amb l'únic propòsit d'aclarir el significat i abast de la normativa aplicable, procedia respondre al sol·licitant que incorria en error en entendre que el nou valor cadastral no podia superar en més d'un 3% l'anterior valor, ja que el que establia l'art. 5.6 de l'Ordenança fiscal era que la quota líquida de l'impost no podia superar el 3% de la quota de l'exercici anterior (exp. 692/3).

Ordenança fiscal núm. 1.2.
Impost sobre vehicles de tracció mecànica.

En aquest tribut s'observa que la majoria dels recursos es plantegen amb motiu d'expedients notificats en període executiu. Per una altra banda, segueixen sent nombrosos els recursos sobre qüestions referents al fet imposable i als subjectes passius, amb al·legacions sobre altes, transmissions i baixes dels vehicles. Numèricament, no obstant, destaca la problemàtica sobre notificacions i prescripció, que es planteja en un 70% dels recursos.

1.- Subjectes passius i fet imposable. Alta, transmissió i baixa dels vehicles.

El Consell ha tingut en compte, com en exercicis anteriors, el fet que és subjecte passiu de l'impost aquella persona titular del permís de circulació del vehicle (art. 95.1 Llei 39/1988 i art. 5 de l'Ordenança fiscal), així com el fet que l'impost sobre vehicles de tracció mecànica grava "la titularitat dels vehicles d'aquesta naturalesa, aptes per a la circulació en vies públiques", considerant com a vehicle apte per circular "aquell que hagués estat matriculat en els registres públics corresponents i sempre que no hagi causat cap baixa en els dits registres" (art. 93.1 i 2 Llei 39/1988 i art. 2 de l'Ordenança fiscal).

De forma similar a exercicis anteriors, s'han resolt qüestions relatives a baixes per transmissió del vehicle o per situacions de desballestament, robatori o sinistre total del vehicle. El Consell ha seguit mantenint el criteri segons el qual, en qualsevol cas, el subjecte passiu està obligat a comunicar el canvi de titularitat del vehicle a la Prefectura Provincial de Tràfic, així com altres circumstàncies que el poguessin afectar, com el robatori (arts. 97.3 i 100 Llei 39/1988, i art. 2 del R.D. 1576/1989, del 22 de desembre), havent de seguir sent considerat com a titular del vehicle als efectes d'aquest impost fins que compleixi la dita obligació, segons està establert majoritàriament la jurisprudència (de Tribunals Superiors de Justícia), entenent que la titularitat del vehicle apte per circular segons les dades de la Prefectura Provincial de Tràfic determina, per voluntat legal expressa, l'obligació de pagament de l'impost a càrrec del titular que consta en el registre, pel que només en els casos d'inexistència del vehicle per causa de desballestament o sinistre total suficientment acreditats, en què manqui el substrat material del fet imposable (el vehicle), és possible prescindir de les dades del registre en aquest impost (exp. 253/2 i 698/2).

En el mateix sentit, és curiosa la qüestió plantejada per un recurs en què s'al·legava inexistència de fet imposable perquè els vehicles de què es tractava no havien arribat a circular per Barcelona, sinó només de pas cap al seu destí final a Mauritània i Angola (es tractava d'una associació mèdica amb actuació en aquests països), acompanyant documentació duanera acreditativa. El Consell, després de referir-se a la normativa abans esmentada, conclogué que "la

mera retirada del vehicle de les vies públiques del municipi i fins i tot de les vies públiques estatals no constitueix per sí sola una causa de no subjecció a l'impost, sinó que per a això ha d'anar acompanyada de la baixa del vehicle en el Registre de Vehicles de la Prefectura Provincial de Tràfic", entenent que "la normativa de l'impost no atén com a criteri de canvi de subjecte passiu la realitat de les transaccions, sinó la seva constància en el permís de circulació" (exp. 716/2).

En un cas en què s'aportà prova consistent en l'acta de lliurament del vehicle a la policia local d'un altre municipi, en què constava que l'interessat "renuncia totalment i voluntària a l'esmentat vehicle per al seu desballestament, comprometent-se a donar-lo de baixa a la Prefectura Provincial de Tràfic", el Consell entengué que en els casos d'inexistència del vehicle per desballestament prou acreditat és possible prescindir de les seves dades registrals, perquè no es tracta d'un tribut que gravi la mera matriculació o inscripció registral dels vehicles, sinó la manifestació de capacitat econòmica que suposa la circulació real o potencial d'un vehicle, això sí, assumida públicament per qui consta com a titular a la Prefectura Provincial de Tràfic; per consegüent, la inexistència del vehicle, tot i que no s'hagi procedit a donar-lo de baixa a la Prefectura Provincial de Tràfic, determina la inexigibilitat del tribut per absència de realització del fet imposable (exp. 184/3).

En els casos de transmissió del vehicle s'ha plantejat la qüestió del prorrateig de la quota, que, a diferència del que succeeix en els supòsits de baixa definitiva, no és possible, tal com es dedueix de l'art. 97.3 LHL (exp. 441/2).

2.- Exempcions.

En aquesta matèria s'ha seguit la línia dels últims exercicis, insistint que la vigència del principi de legalitat estricte que regeix en matèria tributària impedeix l'aplicació d'exempcions fora dels casos expressament previstos per la Llei.

Plantejada la pretensió d'exempció per part d'una entitat sense ànim de lucre en relació a una furgoneta destinada al trasllat exclusiu dels disminuïts físics socis de l'entitat, el Consell, destacant expressament, entre d'altres, l'informe recaigut en el l'expedient 845/1, informa desfavorablement el recurs, destacant que no es tractava d'un cotxe de minusvàlid i que malgrat que l'ús del vehicle en aquest cas era el de transport de persones minusvàlides en un grau superior al 33%, no es podia aplicar analògicament l'exempció prescrita per als autoturismes especials destinats al transport de persones amb minusvàlua en cadira de rodes, ja que el legislador havia manifestat clarament la seva voluntat en la redacció del precepte, limitant l'exempció als supòsits específicament esmentats, sense que poguessin ser tingudes en consideració altres circumstàncies diferents. En l'informe es féu referència, tanmateix, a la possibilitat de sol·licitar subvenció segons la normativa municipal (exp. 5/3).

També ha de comentar-se el cas en què es pretenia l'exempció per raó de vehicle de minusvàlid i en què el subjecte passiu disposava de dos vehicles adaptats en el moment de la meritació del tribut, concloent el Consell que podia donar-se per complit el requisit de la no simultaneïtat de vehicles exempts, ja que el recurrent havia estat titular dels dos vehicles de forma successiva i no simultània, tret del breu període de temps necessari per a fer els tràmits corresponents, no obstant la duplicitat merament formal respecte del nou adquirent, raó per la qual es proposà l'estimació del recurs (exp. 948/2).

En un altre cas es pretenia l'exempció per vehicle de minusvàlid a l'empara de l'art. 94.1 d) LHL amb posterioritat a la vigència de la redacció establerta per la Llei 50/1998, però sense complir els requisits exigits en aquesta Llei, adduint que s'havia adquirit el vehicle complint les condicions per a la exempció indicades en les oficines municipals, per a la qual cosa s'acompanyava imprès de l'Institut Municipal d'Hisenda. El Consell va proposar que es desestimés el recurs perquè era precís que es complís de manera estricta la normativa vigent en el moment de la meritació, sense que la informació continguda en el document de l'Institut Municipal d'Hisenda pogués impedir-ho, en no poder aplicar-se el benefici fiscal de dita normativa (exp. 941/2).

També es va plantejar un recurs contra les liquidacions del l'impost, a l'empara de l'art. 96.6, 2n paràgraf, de la Llei 39/1988, en la redacció donada per la Llei 50/1998, del 30 de desembre, on es va dictaminar que el beneficiari fiscal per als vehicles històrics no es podia aplicar fins que l'Ajuntament de Barcelona va dur a terme l'opció oportuna, segons la dita normativa, incorporant-ho a l'Ordenança fiscal corresponent a l'exercici de 2000, en el seu art. 4-1-g) (exp. 838/2).

3.- Notificacions i prescripcions.

Segueix al·legant-se en els recursos la falta de notificació per no rebre los documents de cobrament, havent d'aclarir-se en aquests casos que aquests documents tenen l'única finalitat que els interessats puguin efectuar el pagament en les entitats col·laboradores, i en són un simple recordatori. El Consell recorda que en tractar-se d'un tribut de caràcter periòdic, un cop notificada individualment la liquidació corresponent a l'alta pot l'Administració notificar col·lectivament mitjançant edictes les liquidacions dels exercicis successius (art. 124.3 de la Llei General Tributària), entenent-se solucionada la falta de notificació en l'exercici d'alta quan els interessats hagin abonat en voluntària liquidacions anteriors a les que són objecte d'impugnació (exp. 797/2 i 804/2). D'altra banda, el Consell ha proposat l'estimació quan les notificacions de constrenyiment preceptives havien estat defectuoses per falta d'identificació suficient de les persones que apareixien com a receptores, en no permetre tal defecte la presumpció de recepció formal per l'interessat, segons determinen l'art. 59 de la Llei 30/1992 i l'art. 105.3 a 7 de la Llei General Tributària (exp. 797/2).

D'altra banda, el Consell no ha admès les notificacions efectuades a través del Butlletí Oficial de la Província, a la llum del que determinen els arts. 58 i 59 de la Llei 30/1992 i jurisprudència reiterada en el sentit que la validesa de la notificació per edictes exigeix que el previ intent de notificació individual sigui repetit dues vegades en hores diferents i en dies pròxims i consecutius (exp. 808/2).

L'aplicació correcta d'allò determinat en els arts. 64 i següents de la Llei General Tributària sobre la prescripció del dret de l'Administració per determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, o de l'acció per exigir el pagament dels deutes liquidats, exigeix la notificació individual de la liquidació relativa a l'alta en el padró fiscal perquè sigui vàlida la notificació col·lectiva de les liquidacions successives. L'incompliment d'aquest requisit, així com la notificació incorrecta de les providències de constrenyiment, ha motivat propostes d'estimació de recursos per prescripció, essent abundant el nombre d'aquests casos durant el període, cosa que aconsella un acurat compliment de la normativa sobre notificacions.

4.- Altres qüestions.

El Consell ha tingut ocasió d'analitzar el tractament donat per l'Institut Municipal d'Hisenda als càrrecs en situació de fallidos en excloure'ls de les propostes de resolució, i ha establert el criteri que la declaració de fallida té una transcendència fonamentalment comptable, però no afecta l'existència i exigibilitat del crèdit i, per tant, no exclou l'obligació de declarar la situació substantiva del deute, ja que, segons l'art. 165 del Reglament general de recaptació, la declaració de fallida no impedeix l'exercici per la Hisenda Pública de les accions que puguin exercitar-se segons les Lleis contra qui procedeixi, mentre no s'extingeixi l'acció administrativa per al seu cobrament (exp. 129/3).

D'altra banda, enfront de dos recursos en què s'al·legava haver satisfet les quotes de l'impost en un altre municipi, el Consell proposà la desestimació ja que l'art. 98 de la Llei 39/1988 atribueix la competència per a la gestió, liquidació, inspecció i recaptació de l'impost a l'Ajuntament del domicili que consti en el permís de circulació del vehicle, sense perjudici que es pugui sol·licitar la devolució de les quantitats abonades a l'Ajuntament del nou domicili (exp. 558/2).

També es poden esmentar dues queixes relacionades amb aquest tribut. D'una d'elles es donà trasllat a l'Institut Municipal d'Hisenda respecte a la facultat de lliure imputació de pagament per part del deutor, que havia de respectar-se (exp. 415/3), i pel que fa a l'altra, s'instà als òrgans municipals competents les actuacions oportunes en ordre a la notificació de la resolució que havia recaigut ja sobre la qüestió plantejada (exp. 470/3).

Ordenança fiscal núm. 1.3.
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

1.- Supòsits de no subjecció.

1.1.- En relació amb els supòsits contemplats en el capítol VIII del títol VIII de la Llei de l'impost sobre societats, el Consell Tributari va tenir diverses ocasions per pronunciar-se sobre el tema.

En el cas contemplat en l'expedient 955/2, es tractà de l'aportació no dinerària de diversos immobles a una societat, realitzada per un matrimoni. L'Ajuntament havia declarat no subjecta l'aportació del 50% dels béns propietat del marit, però subjectà a l'impost la meitat indivisa que era de titularitat de l'esposa, sobre la base que a l'impost sobre activitats econòmiques figurava donat d'alta el marit únicament, que era a més l'únic que havia comunicat al Ministeri d'Hisenda que desenvolupava una activitat empresarial. El Consell no entrà en l'anàlisi de si l'operació s'efectuà per motius econòmics vàlids o amb l'única finalitat d'aconseguir un avantatge fiscal, ja que havent-se reconegut la no subjecció a la meitat dels béns aportada pel marit, havia de suposar-se que l'Ajuntament entengué que concorrien aquests motius econòmics. Es partí del que disposa l'art. 97.3 i 4 de la Llei de l'impost sobre societats i de la postura de la Direcció General de Tributs concretada en la consulta de 8 de setembre de 2000, en el sentit que les transmissions de terrenys sempre que estiguin integrats en l'activitat aportada, no meritaran l'impost que s'examina. D'altra banda, es constatà que l'element superfície declarat pel marit en la liquidació de l'impost sobre activitats econòmiques corresponia a la totalitat dels immobles aportats, sense distingir entre drets de marit i muller, i que l'art. 2.3 de la Llei 40/1998 de l'impost sobre la renda de les persones físiques disposa que "la consideració d'elements patrimonials afectes ho serà amb independència que la titularitat d'aquests, en cas de matrimoni, resulti comuna a ambdós cònjuges". Per tot això, es proposà declarar la no subjecció de la meitat indivisa aportada per l'esposa.

En l'expedient 11/3, de conformitat amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda, es va estimar que l'ampliació de capital amb el contravalor de l'aportació de diverses finques, constituïa una aportació de branca d'activitat a efectes de no subjecció a l'impost.

En una altra ocasió (exp.734/1), s'informà favorablement la declaració de no subjecció en un cas d'aportació de béns a una societat, en entendre que no era un impediment a la consideració que els elements aportats formaven una unitat econòmica i constituïen una organització pròpia, la circumstància que el contribuent, que d'altra banda duia la comptabilitat de conformitat amb el Codi de Comerç, no s'havia donat d'alta en l'impost sobre activitats econòmiques, ja que això podia haver originat una infracció tributària, però no canviava la situació econòmica organitzativa dels elements patrimonials.

En l'expedient 368/2 es va tractar d'una escissió d'empresa, però no es va abordar l'assumpte a fons puix que ja havia estat informat amb anterioritat i s'havia notificat la resolució denegatòria sense que en constés la impugnació en via contenciosa.

En un altre cas (exp. 1105/2), el tema que es plantejava era el del còmput del termini de tres mesos per comunicar al Ministeri d'Hisenda l'opció pel règim d'ajornament de l'impost. L'Ajuntament havia considerat inicialment que el termini havia de computar-se des de la data de l'entrada de presentació en el Registre Mercantil. Però el Consell acceptà la tesi de la recurrent que el termini havia de computar-se des de la data d'inscripció de l'escriptura, atès que l'entrada de presentació no assegura ni garanteix la inscripció de l'operació. D'altra banda, se cità doctrina emesa per la Direcció General de Tributs en resposta a diverses consultes, en el sentit que la falta de comunicació no suposa un incompliment que determini la no aplicació del règim fiscal, sinó que només dóna lloc, si escau, a una infracció tributària simple.

1.2.- En l'expedient 1018/2, el Consell aplicà la doctrina de la sentència dictada el 16 de maig de 1990 per la Sala de Revisió del Tribunal Suprem, en què es declarava la no subjecció a l'impost de les adjudicacions efectuades en favor dels socis d'una cooperativa. En el cas comentat, algunes de les transmissions s'havien efectuat a favor de persones que no ostentaven la condició de socis, raó per la qual, sobre la base de la certificació emesa al respecte per la secretaria de la Cooperativa, es declararen subjectes les transmissions a favor de tercers i no subjectes les adjudicacions a favor dels socis.

1.3.- La divisió de cosa comuna i els possibles excessos d'adjudicació palesats com a conseqüència d'aquella foren objecte de dos informes del Consell:

En l'expedient 309/2, el Consell reiterà la doctrina de la sentència del Tribunal Suprem de 17 de desembre de 1997, dictada en interès de Llei, segons la qual no està subjecta a l'impost la divisió de la cosa comuna ni en el cas que, essent la cosa indivisible, un dels comuners en pagui a l'altre el preu en efectiu. En el cas concret, el recurrent pretenia en realitat que se li apliqués l'exempció per dissolució de la societat conjugal, però el Consell no acceptà aquest argument, ja que els cònjuges havien contret matrimoni en règim de separació de béns. Que fos una o altra la qualificació no afectava el pagament de l'impost, però sí a les conseqüències de la ulterior transmissió de la finca ja que, en tractar-se d'un cas de no subjecció, la transmissió examinada mancava d'influència en el càlcul del període impositiu.

En l'expedient 52/3 es va anar fins i tot més enllà del que s'indica en el tractament dels excessos d'adjudicació, ja que es recollí la doctrina de les sentències del Tribunal Suprem de 17 de desembre de 1997 i 19 de desembre de 1998, dictades ambdues en interès de la Llei. En la citada en últim lloc es diu literalment en el fonament quart: "En conseqüència, la doctrina legal que pretén la

part recurrent, relativa a que es tingui per tal la que els excessos d'adjudicació que s'escaiguin com a conseqüència de la dissolució d'una comunitat de béns, en què s'adjudica la totalitat del bé o béns que la formen a un dels copropietaris constitueix vertadera transmissió, i s'hi dona un dels pressupòsits de l'art. 105.1 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, d'hisendes locals, no és certa en el cas de les comunitats hereditàries, raó per la qual cal desestimar el recurs".

1.4.- La tributació de la redempció d'un dret de cens fou objecte d'anàlisi en l'expedient 661/2. Es tractava d'un cens dels regulats en la disposició transitòria 4a. 4, norma setena, de la Llei catalana 6/1990, de censos, relativa als transmesos una o més vegades a títol onerós entre l'1 de gener de 1900 i el 31 de desembre de 1945. La regla establerta en la Llei per a la seva redempció determina que la quantitat total a percebre pel censualista no pot excedir del quàdruple del preu rebut en aquella transmissió. Els recurrents sol·licitaven que es declarés l'exempció de l'impost, com l'Ajuntament mateix havia reconegut en cas de censos procedents de la desamortització. El Consell denegà l'exempció com no prevista en la Llei, i entengué que un cens amb domini, tot i que les seves regles de valoració siguin especials, no procedint de la desamortització està subjecte a l'impost. Pretendre la no subjecció per tractar-se d'un cens "perjudicat legalment" implica una aplicació analògica de la delimitació negativa del fet imposable, prohibida per l'art. 24 de la Llei General Tributària.

1.5.- El Consell ha mantingut el criteri que en els casos d'exercici del dret de transmissió hereditària, és a dir, quan el primer invocat a l'herència mor sense haver-la acceptat ni repudiat, s'entén que el dret a acceptar o repudiar forma part del patrimoni de l'hereu mort i el transmet als seus hereus, raó per la qual es produeix una doble transmissió. (Exp. 1076/2).

2.- Exempcions.

2.1.- En l'expedient 588/2 s'al·legava que la transmissió d'uns immobles estava exempta perquè era conseqüència de la dissolució del matrimoni per divorci declarat per sentència judicial. La peculiaritat del cas rau en que la data del contracte de compravenda era molt posterior a la sentència de divorci. No obstant, el Consell informà que la transmissió derivava directament de tal sentència, ja que la compravenda, que afectava el domicili conjugal, s'acordà quan ja s'havia formulat demanda judicial de separació, i les parts condicionaren el lliurament de la finca a la satisfacció total del preu per l'adquirent, així que era conseqüència de la dissolució de la comunitat conjugal constituïda sobre el pis.

En canvi, s'informà desfavorablement un recurs (exp. 337/3) en què es pretenia l'exempció per a una donació de la meitat indivisa d'un pis i unes places d'aparcament amb l'argument que l'operació no tenia afany especulatiu i tractava només de corregir els efectes del règim econòmic conjugal de separació de béns en relació amb l'habitatge habitual del matrimoni, argument al qual s'afegí en l'escrit de recurs que la donació era modal i estava compensada amb

l'obligació d'atendre i cuidar el donant, cosa que equivalia a la compensació amb contraprestació econòmica compresa en l'art. 3 de l'Ordenança fiscal i per analogia amb l'art. 41 del Codi de Família. El Consell entengué que no era aplicable l'esmentat article del Codi de Família perquè la compensació que allí es contempla és per als casos de separació judicial, divorci o nul·litat, circumstància que no concorria en el cas contemplat. Es tractava, doncs, d'una extensió analògica de l'exempció no autoritzada per la Llei.

Singular interès mostrava el cas objecte de l'expedient 654/2, en què es tractava de la transmissió d'un immoble com a compensació econòmica, en base a l'art. 13 de la Llei 10/1998, de 15 de juliol, d'unions estables de parella, que havia estat fixada en conveni regulador aprovat per resolució judicial. El Consell proposà que es concedís l'exempció en base a la jurisprudència del Tribunal Suprem que declara el reconeixement de la plena legalitat de tota unió estable de fet com a manifestació del dret fonamental al lliure desenvolupament de la personalitat i la susceptibilitat de constituir-hi una família tan protegible com la creada a través de la unió matrimonial (STS de 21 d'octubre de 1992 i 27 de març de 2001 i TC de 18 de gener de 1993 i 8 de febrer de 1993). Des del punt de vista estrictament tributari, el Consell argumentà la seva postura dient que "aquesta operació no constitueix una aplicació analògica de la norma tributària, sinó el mer reconeixement de la identitat de tractament jurídic de dues formes d'unió en convivència de parella -el matrimoni i la unió estable- que han estat identificades pel que fa als efectes econòmics de la seva dissolució per la jurisprudència espanyola i per la legislació catalana, així que les conseqüències juridicoeconòmiques han de ser també les mateixes".

2.2.- En l'expedient 351/3 es plantejà la pretensió d'exempció per un immoble inclòs en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic Històric Artístic de la Ciutat, i segons l'art. 69 de la Llei 16/1985, del patrimoni històric espanyol, i amb l'art. 59 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, atès que l'Ordenança reguladora de l'impost, en el seu art. 3.1.d), disposa que estan exemptes les transmissions de béns que es trobin dins del perímetre delimitat com a conjunt històric artístic. L'informe realitza una anàlisi de l'exempció, que havia estat reconeguda per la Llei 50/1998, de 30 de desembre, que introduí un nou apartat d) a l'art. 106.1 de la Llei reguladora de les hisendes locals. L'exempció, per tant, era aplicable a partir de l'1 de gener de 1999. La nova Llei remetia a les condicions objectives recollides en l'art. 69 de la Llei 16/1985, que fa referència a béns inclosos en un conjunt històric artístic o declarats d'interès cultural. En l'opinió del Consell aquests béns han de distingir-se dels que puguin estar inclosos en alguns catàlegs de protecció o plans urbanístics determinants del seu interès local, que no reuneixen les característiques i qualificació exigides per aquella Llei. En el cas concret, era cert que el bé es trobava inclòs en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic Històric Artístic de la Ciudad, però no constava que s'hagués declarat bé d'interès cultural segons la Llei 16/1985 o la Llei 9/1993. Per aquesta raó es proposà la desestimació del recurs.

2.3.- Nombrosos informes han recaigut sobre la possible exempció de l'Institut per a l'Habitatge de les Forces Armades, el qual en els seus recursos, com ja s'indicava en la memòria de l'anterior exercici, pretenia que tot i que en origen era un organisme comercial i no administratiu, raó per la qual mancava del dret a l'exempció de la lletra a) de l'art. 106.2 de la Llei reguladora de les hisendes locals, podia acollir-se a la nova tipologia creada per la LOFAGE sense haver canviat en res la seva estructura i finalitats. El Consell mantingué la seva tesi que la modificació era merament nominativa, atès que el mer canvi de nom no anava acompanyat d'una modificació d'activitat ni d'un canvi de règim jurídic, patrimonial, contractual i pressupostari. Es recull en la major part dels informes del Consell l'opinió de la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, Secció 1a, en 11 de juliol de 2001. Aquesta sentència entengué que l'anomenat règim transitori que estableix la Llei 50/1998, consisteix al manteniment íntegre del règim jurídic anterior al canvi de denominació que estableix la Llei, i que aquest manteniment, se'n digui transitori o no, implica la subsistència material de la categoria jurídica "organisme autònom de caràcter comercial", formalment desapareguda com a terme de classificació dels organismes autònoms en la Llei 6/1997.

2.4.- Un cas especial l'ha constituït el Consorci de la Zona Franca de Barcelona, per l'existència d'una Llei que li reconeixia expressament l'exempció. En efecte, tradicionalment el Consell havia entès que a aquest Consorci no li era aplicable l'exempció regulada en la lletra a) de l'art. 106.2 de la Llei ·39/1988. Tanmateix, l'art. 80.1 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, disposa que el règim fiscal que correspon als Consorcis constituïts en virtut del Reial Decret-Llei d'11 de juny de 1929 (Consorcis de Barcelona i Cadis) és el de les Administracions territorials públiques que hi participen. Tal previsió, tot i que la seva redacció no sigui gaire reeixida, remet sens dubte a l'exempció reconeguda a l'Estat, les comunitats autònomes i les entitats locals, segons la lletra a) de l'esmentat art. 106.2, i així es reconegué en els expedients 938/2, 1011/2 i 41/3.

2.5.- El Consell ha informat favorablement que es concedís l'exempció a entitats classificades com a benèfiques docents, argumentant expressament (exp. 769/1) que la interpretació introduïda per la sentència de 17 de juny de 2000 es refereix exclusivament a l'Església Catòlica i a les entitats religioses contemplades en els articles IV i V de l'Acord amb la Santa Seu i no es pot generalitzar a d'altres entitats, en particular, a aquelles així declarades en virtut de l'anterior legislació que no formen part de l'estructura eclesiàstica. Per a aquestes entitats l'exempció té caràcter subjectiu, mentre que per a les entitats compreses en l'Acord amb la Santa Seu té caràcter mixt. Per aquesta raó, en els expedients 769/1 i 382/3 es reconegué l'exempció subjectiva.

La concessió de l'exempció, en canvi, s'ha informat negativament en totes les ocasiones en què l'entitat religiosa no ha justificat que els béns es trobaven directament i material destinats a la realització dels fins de l'entitat, ja

que de conformitat amb allò que s'argumenta en el fonament tercer de l'esmentada sentència del Tribunal Suprem, dictada en interès de Llei, no n'hi ha prou que les rendes produïdes pels béns, com per exemple las rendes d'arrendaments (exp. 569/2), o el producte de la seva alienació es destinés als fins de la institució (exp. 292/2 i 1026/2 entre d'altres), sinó que calia demostrar la immediata afectació a activitats o finalitats religioses, entre elles, com diu el fallo de la sentència, "les de culte, sustentació del clergat, sagrat apostolat i exercici de la caritat, benèfiques docents, mèdiques i hospitalàries o d'assistència social".

Només en un d'aquells casos es reconegué l'exempció (exp. 1092/2), i això perquè el testament que instituïa hereva una entitat eclesiàstica, en la clàusula d'institució ordenava que els béns heretats per la testadora estiguessin destinats al sosteniment de clergues, al sagrat apostolat i a l'exercici de la caritat propis de la institució.

2.6.- La lletra d) de l'art. 106.2 de la Llei 39/1988, relativa a les entitats gestores de la Seguretat Social, tingué aplicació en un sol cas, el constituït per l'expedient 660/2, en què una <u>mútua d'accidents de treball i malalties professionals</u> sol·licità l'exempció per la venda d'uns terrenys. El Consell aplicà l'article 68.5 de la Llei General de la Seguretat Social de 20 de juny de 1994, en virtut del qual s'atribueix a les Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social les mateixes exempcions reconegudes a les entitats gestores en l'art. 65.1 de la pròpia Llei, que al seu torn estableix l'equiparació de les entitats gestores amb l'Estat pel que fa al reconeixement d'una exempció tributària absoluta. Per això, el Consell entengué que confluïen en el cas les exempcions de les lletres a) i d) de l'art. 106.2 de la Llei reguladora de les hisendes locals.

3.- <u>Bonificacions</u>.

En matèria de bonificacions, en una sola ocasió (exp. 591/2) el Consell aplicà la del 20 % de la quota, establerta en l'article 9.1 de l'Ordenança fiscal, per un habitatge de valor cadastral superior a 1.500.000 ptes. La peculiaritat del tema no radicava en la qualificació jurídica, sinó en la circumstància que l'habitatge estava situat en dos pisos diferents sense comunicació. Tanmateix, un dictamen emès per arquitecte col·legiat justificà que l'espai situat en un dels dos pisos no disposava de cuina, ni en sí mateix podia qualificar-se com a habitatge, sinó que formava part funcional de l'espai situat en l'altre pis, i entre ambdós podien considerar-se com a una sol habitatge. El Consell informà favorablement que es concedís la bonificació tenint en compte la suma del valor dels dos espais.

4.- <u>Subjecte passiu</u>.

Pel que fa al subjecte passiu de l'impost, va haver-se de refusar en dues ocasions (exp. 105/2 i 101/3) que els interessats en un contracte de

transmissió onerosa poguessin, mitjançant un pacte, modificar la figura del subjecte passiu definida en l'art. 107.b) de la Llei reguladora de les hisendes locals.

En una altra ocasió (exp. 946/2) s'admeté la pretensió de dividir la liquidació de l'impost i notificar-la per separat a cada subjecte passiu atès que l'immoble l'havien transmès dues persones que s'havien divorciat i la liquidació per la totalitat de la transmissió s'havia girat a nom d'un sol d'ells. L'anul·lació de la liquidació única inicialment practicada comportà també l'anul·lació de la sanció que s'havia imposat al recurrent per haver deixat d'ingressar mitjançat autoliquidació la totalitat de la quota.

Un cas interessant s'examinà en relació amb l'expedient 147/2. Determinada societat constituí una hipoteca sobre finca pròpia i després la transmeté a una altra societat, que al seu torn la transmeté a un tercer, que no va arribar a inscriure el seu dret en el Registre de la Propietat. Després de la segona transmissió el creditor hipotecari subhastà la finca, que fou adjudicada a persona diferent de les anteriors. Es plantejava, doncs, el problema de qui era el subjecte passiu de l'impost: el primer deutor hipotecari; l'últim titular segons el Registre, és a dir, el primer comprador; o el segon comprador, propietari de la finca en la data de la subhasta, tot i que no la tenia inscrita. En principi, l'Ajuntament havia girat la liquidació a càrrec del titular registral. El Consell entengué que el subjecte passiu era l'últim titular de l'immoble com a tercer posseïdor, malgrat que no n'hagués inscrit el títol, ja que la seva posició no derivava de la inscripció sinó de la titularitat de l'immoble i del caràcter expropiatori del procediment hipotecari, i per ser en definitiva a qui corresponia percebre el preu del sobrant del remat, si n'hi hagués. Aquesta doble consideració conduí també a negar que l'adquisició estigués subjecta a condició resolutòria, cosa que hauria donat lloc al retorn de la propietat de la finca al primer comprador.

5.- Base imposable.

La determinació de la base imposable de l'impost ha suscitat problemes en dues ocasions (exp. 314/2 i 923/2), derivats de canvis en l'estructura de les finques que no havien quedat reflectits de manera adequada en el Cadastre, o consignació defectuosa del coeficient assignat a la finca.

En relació amb aquest tema, han estat diversos els expedients en què ha hagut de pronunciar-se el Consell sobre l'inici del còmput del període de tinença de l'immoble en el patrimoni del transmetent. Els casos examinats foren els següents:

5.1.- Transmissió en document privat. En contra del que pretenia el recurrent en el sentit que es prenguessin com a dates d'inici i final del període les d'elevació a escriptura pública dels contractes privats, el Consell es pronuncià per l'aplicació de les dates que derivaven d'aquests contractes. Es precisà que

l'aplicació de l'art. 1227 del Codi Civil no determina un efecte substantiu de la data continguda en aquest article, sinó que aquest regula només una causa de no oposabilitat, però en res afecta la validesa o veracitat dels documents (exp. 197/2).

5.2.- Transmissió de finques procedents de l'absorció. La no subjecció de les transmissions efectuades per absorció, segons el que s'ha exposat anteriorment, determina que el període de tinença hagi de comptar-se des de la data en què la societat absorbida va adquirir la finca (exp. 833/2).

5.3.- Adquisició separada de nua propietat i usdefruit . Han d'aplicar-se per al còmput inicial les dates d'adquisició de la nua propietat i de l'usdefruit en forma separada, aplicant al valor total el percentatge que correspongui a cadascun d'aquests drets en el moment de la seva constitució (exp.1053/2).

5.4.- Transmissió de finques procedents de dissolució de comunitat. El termini s'ha de computar des de la data d'adquisició de la participació indivisa de l'immoble, i no des de la dissolució de la comunitat, perquè aquesta és un acte no subjecte a l'impost (exp. 92/3).

És interessant portar a col·lació, ja que es refereix a un cas específic de dissolució de comunitat, la dissolució de l'associació a guanys per mort d'un dels cònjuges. Normalment s'entén que es produeixen en aquesta circumstància les següents transmissions: la de la meitat corresponent al cònjuge supervivent i la de l'altra meitat a favor dels hereus del mort amb anterioritat. Una interpretació que tingué certa extensió fou que, tenint en compte que el mort amb anterioritat adquireix una meitat indivisa dels béns i que aquest acte es troba subjecte a l'impost i alhora exempt, el tribut es merita i per aquesta raó la ulterior transmissió hereditària no es troba subjecta ja que coincideixen per al mort amb anterioritat les dates d'adquisició i transmissió. Aquesta conclusió fou rebutjada per la sentència del Tribunal Suprem de 4 d'abril de 2003, que fixà la següent doctrina legal: "Als efectes del que estableix l'art. 106.1 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, en cas d'extinció de la societat conjugal per mort d'un dels cònjuges, els béns que en la dissolució d'aquella corresponguin al mort es transmeten directament als seus hereus, quedant, si escau, aquesta transmissió subjecta i no exempta a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, i essent la data inicial del període impositiu la d'adquisició dels béns per la societat conjugal".

6.- Sancions.

La major part dels recursos contra sancions es funden en l'al·legació que no ha existit intenció dolosa de defraudar l'impost perquè es formulà en termini declaració, tot i que després s'oblidà de realitzar l'autoliquidació i l'ingrés oportuns (exp. 854/1); per desconeixement de la normativa (exp. 960/2); en tractar-se de finca hipotecada de l'execució de la qual no es tingué suficient

noticia (exp. 315/2); per haver-se executat judicialment la finca sense que el jutjat advertís a l'executat sobre l'obligació de pagar l'impost, i ser contrari al principi de capacitat econòmica, ja que la venda no havia ocasionat benefici patrimonial (exp. 24/3); per haver-se de considerar la falta de pagament com a infracció simple (exp. 565/2); pel caràcter desproporcionat de la sanció (exp. 904/2); per haver-se fet provisió de fons a la Notaria perquè s'encarregués de tota la tramitació (exp. 917/2); o per haver-se pactat amb el comprador que aquest pagaria l'impost (exp. 952/2 i 72/3).

El Consell sempre ha mantingut que la falta de presentació i ingrés de l'autoliquidació constitueix infracció tributària greu, i no infracció simple, i que és sancionable a títol de simple negligència, conforme a l'art. 77 de la Llei General Tributària. En la responsabilitat del subjecte passiu s'inclouen també els casos en què s'ha encarregat a altri la pràctica d'aquests actes, ja que el mandant és responsable de l'actuació del mandatari. El pacte que el comprador assumeix el pagament del tribut, com ja s'ha indicat, no modifica el subjecte passiu de l'impost ni té efectes tributaris, sinó només civils, segons l'art. 36 de la Llei General Tributària, i per tant no eximeix el venedor de la seva responsabilitat enfront de l'Administració.

En l'expedient 854/1 s'abordà el tema de la difícil interpretació de l'art. 79.a) de la Llei General Tributària, on s'establia que "constitueixen infraccions greus les següents conductes: a) Deixar d'ingressar, dins dels terminis reglamentàriament indicats, la totalitat o part del deute tributari, tret que es regularitzi de conformitat amb l'article 61 d'aquesta Llei o procedeixi l'aplicació del que preveu l'article 127 també d'aquesta Llei". El recurrent al·legava haver declarat en termini la realització del fet imposable, que no fou seguida d'autoliquidació i ingrés, i per això entenia que havia declarat totes les dades necessàries per a la liquidació, l'havia satisfet immediatament després que li fos notificat amb interessos de demora, i per tant no havia causat perjudici a la hisenda municipal. En una detallada anàlisi de l'evolució legislativa de la tipicitat de la infracció i de la doctrina relacionada amb la seva aplicació, reconeixia que el tipus de la infracció tributària era l'absència d'ingrés, però només quan no procedís l'aplicació del que preveu l'art. 127 LGT, és a dir, quan l'Administració no pogués recórrer a la via de constrenyiment, i també quan el subjecte passiu s'hagués acollit a la regularització voluntària de l'art. 61.3 LGT amb la conseqüent exigibilitat de recàrrecs que exclouen l'aplicació de sancions. El Consell, en cas de declaració efectuada pel subjecte passiu no seguida d'ingrés, conclogué que el precepte no comprenia els supòsits en què l'Administració tributària coneix i pot liquidar el deute tributari no ingressat, sinó només aquells en què l'Administració pot acudir directament al constrenyiment sense cap mena d'activitat administrativa prèvia. Partint de la idea que la tipicitat de la infracció no consisteix a l'ocultació sinó a la falta d'ingrés, i tenint en compte la doctrina científica i jurisprudencial recaiguda sobre el tema, s'entengué que l'exclusió de la infracció només podia produir-se quan a l'autoliquidació presentada no seguia l'ingrés, perquè en aquest cas podia acudir-se directament a la via de constrenyiment.

Diverses conductes s'ha considerat que constituïen interpretació raonable de la norma i per tant excloïen l'existència d'infracció, segons l'art. 77.4.d) de la Llei General Tributària, sempre que el contribuent hagués presentat una declaració veraç i completa i hagués practicat si escau la corresponent autoliquidació. Es tingueren en compte els casos de sol·licitud de no subjecció formulada en termini (exp. 842/2 y 378/3), i de falta d'ingrés per part d'una entitat eclesiàstica per raó d'una transmissió onerosa efectuada abans de la sentència del Tribunal Suprem de 16 de juny de 2000, quan encara es consideraven operacions exemptes, que es liquida després de dictar-se l'esmentada sentència.

D'altra banda, el Consell mantingué el criteri, ja recollit en anteriors memòries, que a efectes de l'aplicació de l'art. 82.3 de la Llei General Tributària, en què es preveu la reducció de la sanció en un 30% quan els interessats "manifestin la seva conformitat amb la proposta de regularització que se'ls formuli", cal distingir entre la conformitat amb les liquidacions, que pot manifestar-se en forma expressa o també en forma implícita no recorrent, i el fet que les liquidacions consentides es paguin o no en període voluntari. Per tant, si l'interessat no s'ha manifestat contra la proposta de regularització, tot i que després pagui fora de termini, es compleixen els requisits per aplicar la reducció (exp. 1055/2).

Per últim, la falta de notificació de l'inici de l'expedient sancionador, la falta de concessió de termini per a al·legacions, o la seva falta de recepció per part de l'instructor encara que hagin estat presentades, han donat lloc sempre a l'anul·lació de les actuacions i la retroacció de l'expedient en el moment en què es va produir el defecte de procediment (exp. 7/3, 51/3 i 106/3, entre altres).

7.- Taxa d'equivalència.

En l'exercici 2003 es van examinar dos recursos que tenien per objecte la taxa d'equivalència.

En un d'ells (exp. 413/2) es va apreciar la prescripció de les liquidacions, puix que la seva falta de notificació per al seu pagament en període voluntari va determinar la nul·litat de les actuacions administratives posteriors, tot privant-les d'efectes interruptors de la prescripció.

L'altre (exp. 590/2) responia a un plantejament bastant complex. La interessada deduí recurs contra la taxa d'equivalència que se li havia liquidat el 1992 per un immoble de la seva propietat, primer en via econòmica administrativa i després davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, que estimà parcialment el recurs i reduí la quota a una certa quantitat. L'Ajuntament interposà recurs de cassació per a unificació de doctrina, que fou estimat pel Tribunal Suprem, que el 16 de febrer de 2001, cassà la sentència recurrida i confirmà la liquidació inicialment practicada per l'Ajuntament. Mentrestant, el 4 de novembre de 1999, l'Ajuntament girà liquidació per l'import

que havia acceptat el TSJ, però la interessada deduí recurs tot al·legant prescripció per haver-se dictat la sentència el 12 de juny de 1995, i l'Institut Municipal d'Hisenda estimà el recurs. Un cop recaiguda sentència en cassació, l'Ajuntament notificà resolució i providència de constrenyiment per al cobrament de l'import total del deute amb recàrrecs i interessos. La interessada recorregué contra la providència de constrenyiment tot al·legant que el deute tributari no era exigible, ja que l'Ajuntament havia reconegut mitjançant acte exprés la seva prescripció. El Consell proposà la inadmissió del recurs, ja que l'art. 103 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, atribueix als tribunals la potestat de fer executar les sentències, i per al cas que qualsevol de les parts processals no estigui d'acord amb l'execució de la sentència, l'art. 109 de l'esmentada Llei estableix un procediment incidental de naturalesa judicial per decidir totes les qüestions que es plantegin en l'execució.

Ordenança fiscal núm. 1.4.
Tributs sobre activitats econòmiques.

I.- Impost sobre activitats econòmiques.

1.- Introducció.

L'any 2003 el Consell Tributari examinà 196 expedients relatius a l'IAE, dels quals 59 van ser objecte d'informe favorable a la proposta de resolució formulada per l'Institut Municipal d'Hisenda. Dels 137 restants sobre els que es va emetre dictamen, en 61 casos el subjecte passiu afectat era una persona jurídica (fundació, associació o societat) i en els 76 restants una persona física (empresari individual o professional).

Els informes del Consell al respecte foren en 80 ocasions favorables a l'estimació del recurs corresponent, en 56 contraris, i en un es proposà l'arxiu de l'expedient.

En relació a anys anteriors convé destacar dos extrems. En primer lloc, que s'ha produït un augment dels recursos deduïts per persones físiques (en el 2002 constituïren el 27% del total, mentre que en el 2003 aquest percentatge arribà al 55%) i, en segon lloc, que també ha augmentat el percentatge dels recursos que han estat estimats pel Consell (aquí s'ha passat d'un 34% el 2002 a un 58% el 2003).

En primer lloc veurem aquells expedients (10) que plantejaren qüestions relatives al reconeixement de beneficis fiscals en sentit ampli: Tant les exempcions derivades de l'aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i associacions d'utilitat pública –que constituí el subgrup de casos més nombrós (6 expedients)-, com les exempcions que estableix la LRHL en el art. 83 (2 expedients) o les bonificacions de la quota per inici d'activitat (2 expedients).

Tanmateix, en aquest grup no recollirem tots els expedients examinats sobre aquesta matèria pel Consell, perquè s'entén que la qüestió del benefici fiscal no constituïa l'essencial del recurs. Aquests casos els hem inserit en els apartats corresponents a aquesta última.

En segon lloc, examinarem un grup d'expedients (19) que tenen per objecte l'estudi sobre la fixació de la quota.

El següent grup el constitueixen els recursos que tenen per objecte el cessament d'activitat (7 expedients).

En quart lloc, entrarem en l'estudi d'aquell grup d'expedients en què es discuteix algun dels actes essencials del procediment de constrenyiment. Aquest

grup és, sens dubte, el més nombrós (77 expedients), tot i que la seva transcendència jurídica és escassa.

En cinquè lloc veurem el conjunt d'expedients referits a qüestions suscitades en torn al procediment d'Inspecció (14 expedients), tractant separadament les qüestions relatives a liquidacions derivades d'actes d'inspecció (5 expedients) i de les qüestions en què es va recórrer la sanció imposada (9 expedients).

Per últim, analitzarem dos petits conjunts: Per una banda, el relatiu a aquells expedients en què es tractà l'arbitri sobre radicació (5 expedients) i, per l'altra, aquells que tenien per objecte qüestions sobre la llicència fiscal (3 expedients).

2.- Beneficis fiscals.

2.1.- Aplicació de la Llei 30/1994, de 24 de setembre, de fundacions i d'incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general, a fundacions i associacions d'utilitat pública.

Aquest subgrup, relatiu a les exempcions establertes en la Llei 30/1994, a diferència d'altres anys, no ha concentrat el nombre més gran d'expedients i, a més, cap dels que l'integren ofereix cap novetat jurídica respecte dels examinats en anys anteriors. De manera que ens podem remetre als comentaris realitzats en les memòries precedents. En tot cas, n'hi ha prou amb indicar que el 2003 el punt crucial determinant de les sol·licituds d'exempció ha tornat a ser l'acreditació suficient del compliment dels requisits exigits per la Llei 30/1994, i més concretament, esbrinar si l'activitat principal de l'entitat no tenia caràcter mercantil, conforme exigeix l'art. 42.2 de l'esmentada Llei 30/1994. Aquesta acreditació s'ha produït només en 2 ocasions, fonamentant la proposta de resolució del Consell favorable, i no s'ha produït en 4 ocasions, cosa que ha motivat una proposta de resolució desestimatòria del recurs.

2.2.- Les exempcions de l'art. 83 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals.

Durant el 2003, i com ha estat esdevenint en anys anteriors, els expedients examinats pel Consell en aquest apartat es referien a les exempcions contemplades en l'apartat 1 de l'art. 83 de la LRHL. No cal destacar-se'n cap particularitat, ja que en el primer el Consell informà favorablement basant-se que la recurrent acreditava el compliment dels requisits exigits per gaudir de l'exempció que es recull en la lletra c) de l'art. 83.1 de la LRHL, conforme ha estat criteri d'aquest Consell, i no en canvi en el segon, ja que la interessada no reunia els requisits exigits per la lletra e) de l'art. 83.1 de la LRHL.

2.3.- Bonificacions de la quota per inici d'activitat.

L'any 2003 el Consell informà dos expedients relatius a la bonificació de la quota municipal per inici de l'exercici d'activitats empresarials, que ha estat recollint-se anualment a l'Ordenança fiscal. El Consell informà ambdós expedients en sentit favorable, ja que els recurrents aconseguiren acreditar que reunien els requisits exigits per gaudir de la bonificació.

3.- Fixació de la quota.

Dels 19 expedients vistos pel Consell, i el nucli dels quals residia en la fixació de la quota, 11 posaven en discussió l'epígraf en què havia de comprendre's l'activitat desenvolupada pel recurrent, i els 8 restants la valoració de l'element de superfície.

En un dels del primer grup es plantejà la qüestió relativa a la variació dels elements tributaris, a efectes del que preveu l'epígraf 833.2 (promoció d'edificacions) de les tarifes de l'IAE; i en un altre, la qüestió de la no subjecció, d'acord amb la nota comuna al grup 932 (ensenyament no reglat de formació i perfeccionament professional i educació superior) de la secció primera de les tarifes de l'IAE, introduïda per la Llei 65/1997, de 30 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1998. Convé advertir que en ambdós recursos se'n proposà la desestimació per la falta d'acreditació suficient de les pretensions.

En un nombre relativament considerable d'expedients d'aquest primer grup (9) la interessada expressava la seva disconformitat pel que fa a l'epígraf assignat a la seva activitat. En uns es tractava de dilucidar entre dos epígrafs (5 expedients), i en la resta fou precís entrar a valorar si s'havia produït error de fet sobre l'epígraf assignat, en el moment de l'alta (3 expedients) o en el moment del cessament (1 expedient).

Els 8 expedients restants, referits a la valoració de l'element tributari de superfície, no comporten novetat jurídica respecte aquells que ha estat examinant el Consell en anys anteriors, raó per la qual ens remetem als comentaris de memòries anteriors.

4.- Cessament d'activitat.

L'any 2003 el Consell tractà aquesta qüestió en 7 ocasions: En 4 dels recursos es proposà l'estimació i en 3 la desestimació. No cal esmentar-ne cap en especial, ja que cap no conté particularitat a destacar, atès que els arguments que motivaren les respectives resolucions són els mateixos que en anys anteriors, i ens remetem al que s'ha exposat en memòries anteriors.

5.- Oposició a la via de constrenyiment.

Com hem avançat, aquest grup ha concentrat el més gran nombre d'expedients. L'objecte central consistia en la declaració de nul·litat d'algun dels actes essencials del procediment de constrenyiment: La inicial providència de constrenyiment o la ulterior providència d'embargament.

Hem de dir que els expedients examinats tampoc plantejaren qüestió jurídica rellevant respecte als d'anys anteriors: De manera que n'hi ha prou amb advertir que segueix sent habitual que els recursos contra la providència de constrenyiment suscitin la qüestió de la falta de notificació individual de la liquidació i que els recursos contra la providència d'embargament al·leguin la falta de notificació de l'antecedent providència de constrenyiment.

Remetent-nos a l'indicat en anys anteriors, és convenient recordar, atesa la seva importància numèrica, que per una banda els recursos del primer gènere només solen prosperar si la liquidació girada per l'Administració és del tipus que exigeix la notificació individual (és a dir: la liquidació inicial, corresponent a l'alta en la matrícula de l'IAE, en cas que el subjecte passiu no hagi procedit al seu ingrés després de l'autoliquidació obligatòria, o la liquidació que té l'origen en una modificació del padró), ja que, com és sabut, vista la manera de gestionar-se l'impost en aquest municipi, la notificació de la liquidació en els altres casos és de manera col·lectiva a l'empara del que estableix l'art. 124.3 de la LGT; i per altra, que els recursos contra la providència de constrenyiment només prosperaren si efectivament s'havien vulnerat els criteris de notificació establerts en l'art. 105 de la LGT i, en especial, els recollits en el seu apartat 6.

6.- Actuacions de la inspecció.

6.1.- Liquidacions de la inspecció.

El 2003 el Consell informà 5 expedients referits a recursos interposats contra liquidacions derivades d'acta d'inspecció. Tanmateix, hem obviat incloure en aquest grup un nombre important d'expedients perquè s'ha entès que la qüestió substantiva encaixa millor en un altre dels apartats restants.

En quatre ocasions la proposta del Consell fou desfavorable a l'estimació de les pretensions dels interessats, i en la restant favorable.

Els dos casos relatius a la impugnació de liquidacions derivades d'actes de conformitat foren informats en sentit desfavorable a la seva estimació, per la impossibilitat dels recurrents de provar els errors de fet al·legats, continguts en l'acta de conformitat, davant de la força probatòria de l'acta, derivada de la seva naturalesa de document públic.

Dels tres casos corresponents a liquidacions derivades d'actes de disconformitat, la proposta del Consell fou desfavorable en dues ocasions i favorable a l'estimació del recurs en una ocasió, atès que quedà acreditat que s'havien vulnerat les regles que regeixen la instrucció de qualsevol procediment administratiu (arts. 78 i 79 de la Llei 30/1992) i per la vulneració dels drets del contribuent sancionats en les lletres k) i l) de l'art. 3 de la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents, i per l'art. 33 de RD 939/1986, de 25 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament General de la Inspecció.

6.2.- Sancions.

L'any 2003 el Consell examinà 9 recursos contra la sanció imposada al subjecte passiu. En tots els casos, menys un, els expedients sancionadors havien estat incoats per la comissió de la infracció greu que es tipifica en l'article 79.1.a) de la LGT: "deixar d'ingressar dins dels terminis reglamentàriament indicats la totalitat o part del deute tributari". Les propostes del Consell foren en quatre ocasions favorables a l'estimació del recurs, i en les quatre restants desfavorables. Les propostes d'estimació es fundaren, en dos casos, en l'absència de l'element subjectiu de culpabilitat que s'exigeix per a la configuració de l'il·lícit tributari tot i que sigui, simplement, a títol de negligència tal com confirma reiterada jurisprudència, ja que dels fets es desprenia que el contribuent obrà amb plena confiança en l'Administració. En el següent cas s'estimà favorablement el recurs contra la providència de constrenyiment per no pagament de les sancions, atès que estaven pendents de resolució els recursos interposats contra aquestes, i essent així, les sancions no havien adquirit fermesa i no podia reclamar-se'n l'ingrés per la via de constrenyiment segons el que disposa l'article 35 de la Llei 1/1998, de 17 de febrer, de drets i garanties del contribuent. En el cas restant, si bé s'havia produït la infracció tipificada en l'esmentat article, s'estimà el recurs sobre la base que el contribuent havia sol·licitat la bonificació per inici d'activitat, i aquesta no li havia estat reconeguda, tot i complir els requisits exigits en l'art. 5 de la Ordenança fiscal.

També, com en anys anteriors, les propostes de desestimació dels recursos radicaren, en quatre casos, en la impossibilitat d'admetre la falta de culpabilitat al·legada pel recurrent, que havia deixat de satisfer en tot o en part el seu deute. En el cas restant, la recurrent al·legà indefensió per haver estat redactades les actes corresponents en català, però, atès que no s'havia sol·licitat que fossin redactades en castellà en cap moment del procediment, el Consell considerà que no existia tal indefensió a la vista del que disposa l'art. 9.2 de la Llei catalana 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, en relació amb l'art. 36.2 de la Llei 30/1992.

II. - Llicència fiscal.

El Consell, durant 2003, informà 3 recursos relatius a la llicència fiscal. Tots ells foren dictaminats en sentit favorable a la pretensió formulada. El seu fonament es basava, en 2 expedients, en la prescripció del deute, i en el restant, en el fet de quedar acreditada la declaració de baixa per cessament d'activitat.

III. - Arbitri sobre la radicació.

L'objecte de tots els expedients relatius a l'arbitri sobre radicació (6 expedients) residia en esbrinar la possible prescripció al·legada pels recurrents. El Consell acceptà la prescripció en 4 ocasions per haver quedat acreditada, i no l'admeté en els dos restants pel motiu contrari.

Ordenança fiscal núm. 2.1.
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres.

Dels dictàmens emesos en 2003 es destaca el relatiu a l'expedient 712/2, referent al fet imposable de l'impost, en què es tractava d'una llicència per efectuar cales a la via pública com a pressupòsit per a l'ulterior atorgament de la llicència de canalització. El Consell entengué que en aquest cas no es realitza el fet imposable, ja que, segons ha posat en relleu la jurisprudència, perquè aquell es produeixi cal que la llicència es refereixi a la realització d'una construcció, instal·lació o obra, locució a què no es pot concedir una interpretació tan àmplia que comprengui qualsevol transformació que es produeixi en un terreny, sinó una modificació que es concreti en la col·locació o erecció en el dit terreny d'alguna edificació, estructura o element fix o mòbil de tal naturalesa que estigui condicionat a l'autorització municipal i representi un valor indicatiu de la capacitat contributiva gravada per l'impost. En el mateix recurs s'impugnava la taxa per serveis urbanístics en relació amb la mateixa llicència, proposant-se'n l'anul·lació ja que la taxa liquidada es referia a "la realització d'obres d'avaria urgent a la via pública", naturalesa que des de cap punt de vista té l'actuació per a la que se sol·licità llicència.

Uns altres dos expedients (931/2 i 932/2) es referien a la pretensió d'exempció per part d'una entitat religiosa en virtut del que preveu l'apartat 1 de l'article IV de l'Acord entre la Santa Seu i l'Estat espanyol sobre assumptes econòmics. El Consell proposà estimar els recursos basant-se en la doctrina del Tribunal Suprem en sentències de 17 de maig de 1999 i 31 de març de 2001, que donà lloc a l'Ordre ministerial de 5 de juny de 2001 per la qual es reconeix a aquestes entitats religioses l'exempció de l'impost.

Finalment, cal destacar un recurs (exp. 658/2) contra una sanció per falta d'ingrés mitjançant autoliquidació de la quota definitiva del tribut, al·legant haver-se presentat autoliquidació definitiva en finalitzar les obres pel mateix cost consignat en l'autoliquidació provisional, tot i que de la comprovació tributària resultà un import final superior, reconegut en acta de conformitat, degut a una diferència de criteri en l'estimació de la base imposable. El Consell considerà que la diferència apreciada en el cost de l'obra (39% més) no podia derivar d'una interpretació raonable de la norma pel que fa a la no inclusió en aquest cost del benefici industrial, perquè aquesta diferència superava qualsevol percentatge de benefici industrial existent en els usos mercantils del sector, i perquè aquest concepte en les obres particulars, a diferència de les obres públiques, no s'especifica en les corresponents factures, raó per la qual difícilment es pot deduir del cost real de l'obra.

Ordenança fiscal núm. 3.2.
Taxa per serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament.

Els recursos relatius a aquest tribut han estat objecte tots ells d'informe favorable del Consell a les propostes de resolució formulades per l'Institut Municipal d'Hisenda. Quatre dels recursos (exp. 640/3, 662/3, 670/3 i 683/3) es referien a la pretesa inexistència de responsabilitat dels recurrents en els fets que motivaren l'actuació dels bombers, proposant-se la seva desestimació ja que en tots els casos els interessats eren propietaris dels immobles on es produí la prestació del servei i, per tant, com a beneficiaris d'aquest tenien la condició de subjectes obligats al pagament de la taxa, segons estableix l'art. 3.1 de l'Ordenança fiscal.

Un cinquè recurs (exp. 667/3), en què s'al·legava que la intervenció dels bombers era justificada, va ser igualment objecte de proposta desestimatòria, ja que de l'informe tècnic emès pels responsables del servei es deduïa que l'actuació havia estat necessària degut al manteniment deficient d'una balustrada que amenaçava de desprendre's.

Ordenança fiscal núm. 3.4.
Taxa de recollida d'escombraries i serveis especials de neteja.

En primer lloc es fa referència als recursos que impugnen la via de constrenyiment. En els casos en què s'addueix no haver rebut notificació per a pagament en període voluntari, es recorda que, com en altres impostos de cobrament periòdic per rebut (art. 124 LGT), la notificació s'efectua de forma col·lectiva mitjançant edictes relatius al padró de l'impost, i que el document de cobrament que es remet als contribuents és un simple recordatori del pagament a realitzar, així com l'instrument per efectuar-lo en les entitats col·laboradores, però la seva no recepció no impedeix fer l'ingrés en el propi Ajuntament i no és motiu d'oposició a la via de constrenyiment.

En altres casos s'al·lega la il·legalitat del embargament efectuat, reiterant el Consell que per a la validesa de l'embargament és precís que amb anterioritat s'hagi notificat la providència de constrenyiment, i que per tal que sigui eficaç la seva notificació per anunci en el Butlletí Oficial de la Província, han d'haver-se produït amb anterioritat dos intents de notificació en la forma establerta a l'art. 59 de la Llei 30/1992.

Per últim, en un recurs (exp. 409/2) en què l'interessat sol·licitava pagar l'impost sense recàrrec ja que li havia vençut sense adonar-se'n el termini voluntari, el Consell que procedia la imposició del recàrrec del 10% sense interessos de demora, previst en l'art. 127.1de la Llei General Tributària, i l'anul·lació de la providència de constrenyiment amb recàrrec del 20% que havia estat dictada amb posterioritat a la sol·licitud.

Sobre les qüestions materials plantejades, se'n destaquen els recursos que basen la seva oposició en l'absència d'activitat del contribuent, raó per la qual no es produeix subjecció al tribut. El Consell proposa l'estimació en els casos en què resulti suficientment provada l'absència d'activitat en el local objecte de liquidació, per haver cessat la seva ocupació, o haver presentat la corresponent declaració de trasllat de l'activitat.

És d'interès el cas (exp. 433/2) d'una empresa de serveis de càtering que tenia les instal·lacions en un altre municipi, en què el Consell entengué que no procedia la subjecció a la taxa, tot i que els centres escolars on es prestaven els serveis es trobessin ubicats a Barcelona.

En un altre recurs (exp. 440/2) es tractava de dos locals situats en un mateix edifici però no adjacents, considerant el Consell que no podien ser acumulats a efectes del càlcul de la superfície, ja que en no superar cadascun d'ells els 60 m2, no estaven subjectes a la taxa.

En l'expedient 721/2 es plantejà la concurrència de dos titulars en un mateix local, i es dictaminà la procedència d'aplicar una sola taxa, que havia de ser la de quota més elevada, essent-ne responsables solidaris els dos ocupants. Atès que un d'ells ja havia satisfet la quota més gran relativa al local, es proposà anul·lar la liquidació girada a l'altre per tal d'evitar doble imposició. La possible distribució de la quota entre els dos subjectes passius havia de quedar a resultes de les relacions privades entre ells.

Uns altres dos recursos pretenien que les activitats professionals en un cas (exp. 571/3) i de lloguer de pel·lícules de vídeo en un altre (exp. 258/3) no es trobaven incloses en el fet imposable del tribut, tal com està redactat en l'Ordenança fiscal. En ambdós casos s'informà que el concepte d'activitats comercials i de serveis englobava les esmentades, ja que la definició del fet imposable, conforme es recull a l'Ordenança, s'efectua de forma genèrica com "la prestació del servei de recepció obligatòria en els locals o establiments on es realitzen activitats industrials, comercials, artístiques i de serveis", raó per la qual estan subjectes tots els locals on es realitzen aquestes activitats, sense que el fet que les activitats professionals no apareguin expressament esmentades, a diferència del que s'esdevé en l'impost sobre activitats econòmiques, tingui cap transcendència, ja que es tracta de tributs diferents i no és possible aplicar l'analogia per fer translació a la taxa de conceptes continguts en les normes de l'impost.

Finalment, en dos recursos (exp. 677/2 i 34/3) s'al·legava la no prestació del servei i el volum escàs de residus produïts, que eren fins i tot inferiors als d'altres locals exempts per superfície, amb possible vulneració del principi d'igualtat. El Consell proposà la desestimació perquè el fet imposable de la taxa està constituït per la prestació del servei de recepció obligatòria dins de determinades condicions (activitat exercida, dimensió mínima del local i volum màxim de residus), amb independència de la intensitat en l'ús del servei en cada cas concret. La diferència de volum de residus generats pels diferents subjectes no afecta la realització del fet imposable, raó per la qual l'exigència a tots d'una taxa d'igual quantia no pot ser considerada una aplicació de la norma desigual o discriminatòria, ni contrària al principi constitucional d'igualtat.

Ordenança fiscal núm. 3.5.
Taxa de clavegueram.

L'únic recurs informat (exp. 39/3) al·legava que la taxa havia de fonamentar-se en la contraprestació del servei, mentre que el càlcul de la quota s'havia fet en funció del consum d'aigua, sense tenir en compte que no tota l'aigua utilitzada es vessava a la claveguera, sinó que la major part anava destinada al producte final (elaboració de begudes refrescants). El Consell estimà que el necessari equilibri entre el cost del servei i l'import de la taxa (art. 24.2 LHL) es refereix a la recaptació i el cost totals, cosa que és especialment predicable en aquest tribut, ja que es tracta de la prestació d'un servei de caràcter general per a tot el municipi i d'un cost d'impossible imputació individual. El Consell entengué que l'adopció del consum d'aigua com a base imposable no suposa cap contradicció amb la configuració del fet imposable, que és la prestació del servei "amb independència de la intensitat de l'ús o utilització", i això perquè existeix una relació directa entre consum i potencialitat d'ús. El consum és un índex de capacitat econòmica expressament esmentat en l'article 24.4 de la Llei d'hisendes locals, i en el cas concret constituïa un element que indicava la capacitat de producció industrial de l'empresa, amb independència del vessament real al clavegueram, d'altra banda d'impossible comprovació. També es féu referència a la sentència 43/1991, de 27 de febrer, de la Sala de Revisió del Tribunal Suprem quan diu que "per a la fixació de les tarifes de les taxes les característiques de les quals ho permetin es tindrà en compte la capacitat econòmica de les persones que hagin de satisfer-les, element patrimonial que ... és susceptible d'eludir, concretament en la taxa de clavegueram, la dificultat de calcular la mitjana exacta de la tarifa amb les seves especials característiques, recorrent a altres sistemes de proporcionalitat".

Ordenança fiscal núm. 3.11.
Taxa per la utilització privativa del domini públic municipal.

Dels tres recursos informats cal esmentar-ne un (exp. 919/2) en què s'impugnava l'embargament per un deute en concepte d'utilització de gual, el titular del qual havia mort, en haver-se embargat el compte corrent a la viuda nomenada usufructuària pel causant, essent el fill l'hereu universal. El Consell informà que la responsabilitat havia d'haver-se derivat a l'hereu i no a la usufructuària, raó per la qual proposà anul·lar l'embargament.

Altres qüestions.

En aquest apartat s'inclouen dos informes sobre recursos interposats contra la via executiva seguida per deutes en concepte d'impost sobre despeses sumptuàries (exp. 1004/2) i costos d'execució subsidiària d'obres (exp. 1060/2), en què s'aprecià la prescripció. Així com tres informes emesos en relació al projecte d'Ordenances fiscals de 2003, modificades en aplicació de la Llei 51/2002, de 27 de desembre; al projecte d'Ordenances fiscals per a 2004; i als projectes de regulació general dels preus públics, i de regulació dels preus públics per la prestació de serveis especials de neteja i recollida comercial de residus.

ANNEX I

Expedients tramitats

	2003
Total expedients	**935**
Recursos	928
Informes	3
Queixes	4

Recursos

Estimats	**134**
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	45
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	86
Disconformitat amb el Districte d'Horta-Guinardó	2
Disconformitat amb el Sector de Manteniment i Serveis	1
Estimats en part	**304**
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	224
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	80
Desestimats	**474**
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	464
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	10
Abstenció per cosa jutjada	**1**
Arxivats	**1**
Declarats inadmissibles	**3**
Desistiment del recurs	**1**
Retornats per defectes de procediment	**2**

Retornats per incompetència del Consell---------- 8

Queixes

Estimades---------- 2

Estimades en part---------- 2

ANNEX II

Classificació per conceptes

		1999	2000	2001	2002	2003
1.1	**Tributs sobre béns immobles**	**146**	**136**	**184**	**165**	**150**
	I.- Impost sobre béns immobles	136	126	175	162	143
	II.- Contribució territorial urbana	10	10	9	3	7
1.2	**Impost sobre vehicles de tracció mecànica**	**66**	**170**	**243**	**297**	**291**
1.3	**Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana**	**117**	**140**	**255**	**237**	**236**
	I.- Plus vàlua	113	137	254	236	234
	II.- Taxa d'equivalència	4	3	1	1	2
1.4	**Tributs sobre activitats econòmiques**	**83**	**167**	**169**	**270**	**205**
	I.- Impost sobre activitats econòmiques	74	157	159	263	196
	II.- Llicència fiscal	8	7	5	1	3
	III.- Radicació	1	3	4	5	6
	IV.- Llicència d'obertura	-	-	1	1	-
2.1	**Impost sobre construccions, instal·lacions i obres**	**4**	**2**	**2**	**7**	**6**
3.2	**Taxes por serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament**	**104**	**10**	-	-	**5**
3.3	**Taxes per serveis urbanístics**	**3**	**9**	**9**	**-**	**-**
3.4	**Taxes per recollida de residus**	**5**	**4**	**6**	**27**	**34**
3.5	**Taxes de clavegueram**	**-**	-	**1**	**-**	**1**
3.11	**Taxes per utilització privativa del domini públic municipal**	**11**	**11**	**8**	**3**	**3**
4.	**Contribucions especials**	**-**	-	**1**	**-**	**-**
5.	**Altres assumptes**	**1**	4	**4**	**4**	**4**
	Totals	**540**	**653**	**882**	**1010**	**935**

Percentatges

		1999	2000	2001	2002	2003
1.	**Impost sobre béns immobles**	**27,04%**	**20,83%**	**20,86%**	**16,34%**	**16,04%**
2.	**Impost sobre vehicles de tracció mecànica**	**12,22%**	**26,03%**	**27,55%**	**29,41%**	**31,12%**
3.	**Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana**	**21,67%**	**21,44%**	**28,91%**	**23,46%**	**25,24%**
4.	**Impost sobre activitats econòmiques**	**15,37%**	**25,57%**	**19,16%**	**26,73%**	**21,92%**
5.	**Altres conceptes**	**23,70%**	**6,13%**	**3,52%**	**4,06%**	**5,68%**